

„Всеки един строи кораба на своя живот и сам по себе си светът е една огромна корабостроителница.“ Йордан Радичков

разказ, Михаела Владимирова Михайлова 10а

Портланд, Орегон, САЩ, неизвестна година

Според проучвания, 80 децибела е поносимият шум, който човешкото ухо може да понесе преди да започне да боли, прчинявайки нарушение на умствените процеси и допълнителни заболявания на тъпанчетата или каквото и да е там, но Навис е абсолютно позитивна, че височината на шумът в нейните уши в момента бавно се покачва над 86. Той прониква във всяка една артерия, минаваща през четирите крайника на тялото ѝ, главата, червата и другите възможни органи, които се подразбират. Шумът размества подредбата на мислите ѝ, плавно изкъртва пломбите, загладени от грубата зъболекарка в четвърти клас и повдигайки ръка към меката кожа на бузите си, Навис усеща ронещия лак на късите си нокти да пада върху пироните на пода. Невероятно.

Навис няма представа защо е тук. Добре, всъщност това е лъжа, има някаква представа, майка ѝ се постара да я изкарва от стаята ѝ всеки вторник в пет следобед като по часовник и да обясни правилата на Животостроенето по осемдесет и шест пъти (любимото число на баба ѝ) преди да удари десет и тишината в града да е толкова непоносима, че Навис си представяше по няколко начина историята за Ван Гог и това как си е отрязал ухото и смяташе, че има изключителен потенциал да напишат името ѝ в повече вестници от неговото, защото тя щеше да отреже двете си уши по осемдесет и шест пъти по-брутален начин от него.

Навис иронично копнее за тишината обратно.

Задачата е елементарна, дори смешна може би, ако прекараш цялото си детство в корабостроене. Има такива тук, Навис знае. Не е толкова трудно да познае дори, личи по отвратителните красиви лица на високите човеци с коса подрязана като по конец до раменете, по грубите им ръце с полирани плочки на ноктите, алабастърва кожа и фигура като на пясъчен часовник. Навис знае, защото внимателно наблюдава, проучва, преценява, заключава. Психоложката в пети клас ѝ направи остра забележка на първата сесия, че се вглежда прекалено много в ненужни предмети, във висшостоящи човеци, мъха по повърхността на прасковите и презрялото на бананите. Навис нарочно избягваше всяка среща след това. Майка ѝ никога не разбра. Или през цялото време е знаела, но започна да има значение едва когато 13-годишната Навис с нож обели всяка праскова на градския пазар и никога не докосна презрели банани.

Навис знае, че има професионалисти тук, и не я интересува особено. Убедена е даже, че корабостроенето е една грозна шега, накрая някой ще дръпне завесите и ще се окажат на сцена в Холивуд, защото практически, фактически и технически не е възможно всичко това да е реално, нали? Не е възможно да вкарат всички 18 годишни от Орегон в миризливата стоманена корабостроителница, да им кажат, че имат ден да построят кораба на живота си и в зависимост от това колко качествен е той, висшестоящите ще преценят дали си заслужава да живеят или не...нали? Навис знае, че това е шега. Би трябвало. Това е просто някакво тъпо обучение. Просто невероятно смотана и неразумна шега. Докато тя беше дете, всички се връщаха. Всеки успяваше да „построй кораба си“, каквото и да значи това, затова Навис никога не научи теорията на корабите, нито имената на частите им, нито алгоритъма на строене, нито физиката на потъване и задържане на повърхността, математическите изрази и природните науки бяха часовете, които караха Навис да се чувства толкова зле, че единствените кораби в главата ѝ бяха с цветовете на дъгата, управлявани от зашеметяващи нереални русалки с мокри коси и блестящи перли вместо зъби. В стаята ѝ под леглото в десния ъгъл се криеха осемдесет и шест скицника със страници, издълбани във формата на русалки. Зад скицниците седят дневниците на покойната ѝ баба.

Навис не вярва в теорията на Животостроенето, нито знае как да построи своя кораб. Но умее да рисува, да мисли, да наблюдава и преценява, затова се изправя и изтупва дънковия си гашеризон от прахта на пода и пироните, натрупали се в скута ѝ, избутва с тежкия си ботуш инструментите, предоставени от висшестоящите и бързо се запътва към центъра на корабостроителницата. Мястото не е заето, така или иначе трябва да седне някъде поради факта, че левият ѝ чорап е скъсан на петата, а износените ботуши на баща ѝ май не бяха добър избор за днес. Но не може да си тръгне, нито да седи права, нито да се преобуе, така че Навис тропва шумно на скърцащите подови дъски и скръства крака. Ако светът е корабостроителница, значи сега тя е в центъра на света, нали?

Връстниците ѝ я чуват да сяда, макар пронизващия звук на вече работещите такива от тях. Някои я поглеждат заинтересовано, други объркано, трети я съдят и четвърти се подсмиват с отчаяно изражение. В шести клас госпожата по литература каза, че изразяване на емоциите с изражения на лицето означава уязвимост и същевременно сила, контрол. Литературата бе един от предметите, които не караше Навис да се пренася в чужди галактики и русалки, решейки косите си с цвят на патладжан. Литературата си струва, тя прецени.

Навис поставя лакът на коляното си и подпира брадичка в мекото на дланта си. Очите ѝ се движат с бърза скорост, минават и изучават израженията на всеки, докъдето може да види, като същевременно потрепва с крак нервно и върти един и същ червен кичур на косата си в посока на часовниковата стрелка. Познатите лица строят със омайваща прецизност, точно и премерено, някои от тях почти готови за впечатляващ период от време. Колко време изобщо е минало? Навис поглежда рязко извисяващата се

огромна кула с числа и механизъм в далечината на склада. Шест часа и осем минути, а те имат общо дванадесет. Червенокосата обикновено няма представа от времето, сега още по-малко, но всичко е наред, повтаря си тя неколkokратно. Всичко е шега, всичко е шега, това е просто някакво тъпо обучение, всички минават, всички излиз-

-Нали знаеш, че не можеш да седиш тук вечно? – тънък глас изпълнен със сериозност и усещане за свистлив южен вятър прозвучава някъде отгоре. Навис почти получава спазъм от скоростта, с която вдига глава нагоре и измрънква силно. Часовникът отчита няколко секунди докато мозъкът ѝ успява да асимилира съществуването на фигурата пред нея.

-Моля? – Навис задава въпрос учудено с подозрително вдигната вежда и странно усещане в гърлото.

-Не съм абсолютно сигурна какво си мислиш, че правиш, но трябва да свършиш поне някаква работа скоро... Ще успееш ли за толкова малко време? – жената с катраненочерна коса и карамелени ириси хвърля бърз поглед към кулата и с перфектно изрязан нокът посочва движещата се стрелка. – Остават шест часа.

Навис завърта очи драматично и въздиша, малка усмивка се прокрадва на лицето ѝ докато дразнещо бавно прокарва връхчето на езика си по долната си устна с цвят на наситен розов кварц и вкус на злато. Фигурата пред нея пада изведнъж на колене и усещането от протрития под по капачките на жената достига до връхчетата на пръстите на Навис. Червенокосата няма представа от кораби, нито физика, но винаги е разбирала от цветове и топлина и добре знае, че температурата в склада е поносимо ниска, поне така е била през последните няколко часа. Тялото ѝ рязко започва да гори.

-Не се отказвай, моля те, не се отказвай. Ще умреш. Послушай ме, не се отказвай, Навис. Корабите ни **не** са бронеустойчиви. – гласът на прелестното създание потрепва и се губи в края на изречените думи дотолкова, че Навис едва чува сричките, образувачи името ѝ. Нейното име. Червенокосата вдига ръка от коляното си и понечва да докосне жената пред себе си, но единственото, което среща топлината на кожата ѝ, е студеното черно нищо с примес на карамелени ябълки и замръзнала вода. Тишината в ушите причиняваща най-болезненото свистене, което някога е трябвало да понесе, продължава толкова дълго, че върху ноктите на Навис вече няма лак и пулсът на сърцето ѝ се превръща в ритъм на концерт от седмичен летен фестивал, въртящ една и съща счупена касета, с години, с векове, столетия, хилядолетия и епохи.

Русалките са забелязани за пръв път хиляда години преди Христа. Майка ѝ ѝ казваше, че бабата на Навис някога е била русалка. Поредната лъжа.

Пронизващ шум с децибели между 80 и 90 прекъсва внезапно тягостния транс, в който бе поставена душата ѝ. В далечината на корабостроителницата, далеч от центъра на

света, в самото му начало даже, грамадни и тежки стоманени порти слабо се раздалечават една от друга. На хоризонта се прокрадва ярко, невиджано досега синьо, синьо с мирис на водорасли, мокри коси и луксозни парфюми, синьо с вкус на риби, скариди и сол. На хоризонта, далеч от центъра на света, вълните на Тихият океан се бият шумно в бреговете на Портланд.

В рамките на минути зад Навис остава празнина. Висшестоящите разтоварват постройките на всички успели да създадат кораба на своя живот през изминалите часове. Звукът в ушите на червеночосата едва не пука тъпанчетата ѝ, пробива си път през коравия ѝ череп, промъква се във всяка гънка на мозъчната ѝ кора и дълбае, дълбае, дълбае. Навис покрива с ръце двете страни на главата си, затваря клепачи и крещи оглушително в празната корабостроителница, крещи докато инструментите започват да се движат, водите на океана проникват през стените, полираното желязо на пироните ръждява и стъклените прозорци на корабите се разпръскват на безброй остри парченца по брега и се сливат с пясъчинките.

Осемдесет децибела е поносимият звук за човешкото ухо. Навис беше сигурна, че шумът в ушите ѝ преди дванадесет часа беше над 86. Може би баба ѝ наистина е била русалка, може би всичко е било истина, може би е невъзможно човешки създания да имат катраненочерна коса, може би Навис не разбира от цветове, нито топлина или русалки, може би е могла да построи най-величествения кораб на света или да се научи да слуша майка си в пет следобед всеки вторник. Може би Навис не трябваше да се отказва и може би всичко е било в главата ѝ.

Може би осемдесет и шест децибела не са били толкова много, колкото си е мислела.

На латински „навис“ означава кораб. Жената с карамелените очи каза, че корабите са бронеустойчиви, нали?

В съзнанието на Навис регистрират осемдесет и пет изстрела, преди сърцето ѝ да спре.

Всеки един строи кораба на своя живот. Всеки един строи кораба. Всеки един. Един. Сам.

Навис остана прекалено дълго в центъра на света.